

"להקת בת-שבע"

ערב המחול של "להקת בת שבע" היה עשיר ביותר בסגנון תנועתי ובהבעה. אם כי רוחה של היועצת האמנותית, מרתה גרהאם, נכחה ב"תכנית ויצרה את המסגרת הכללית ע"י היצירה הפותחת "סאראבנד" (פרק מחול אסתטי, שלוו, צורני) ר"ע"י היצירה המסלימה "שעשועי-מל" אכים" (כוריאוגרפיה בעלת יסוד צורני רגני איתן בגווני-הבעה של "חביב ונעים") — בלטו בתכנית שתי כוריאוגרפיות של אמנים אחרים. הכוריאוגרפיה "אדם וחווה" של הישראליית אשרה אלקיים הביאה עמה הפתעה נעימה, והכוריאוגרפיה של האמריקאי ג'ון טטלי יצרה חוויה רגשית ואמנותית נדירה.

החשש המוקדם שמא "אדם וחווה" לא יהיה אלא הד קלוש לרעיונות של מרתה גרהאם כפי שהיא נוהגת ליצגם בדמויות של "גיבורי-קדם" ושמא הם ינועו באותו סגנון — נ"מוגו עם כניסתו האופיינית של "ב" על "זרחי" שאשתו צועדת מאחוריו כשהיא קשורה אליו בחבל, כחמור העץ הסר העלים — שבמחזה "מח" כים לגודו" הנו סמל של יאוש — הפך כאן לאבזור בימתי קומי. ראינו מעין אגדה מזרחית תמימה שנתור"סף לה חוש הומור וקורטוב של לג"לוג האופייני לילידי הארץ. ברוחה של כוריאוגרפיה משעשעת זו, וב"מכלול תנועותיה, השונה מסגנון מרתה גרהאם", מצאנו את הגון ה"ישראלי הראשון ברפרטואר של "לה" הקת בת-שבע". הביצוע החינני וה"מצויין היה בידיהם של הכוריאוגר"פית אשרה אלקיים, והרקדן שמעון בראון.

ביצירה המעוררת התרגשות של ג'ון טטלי — "סארגאסו" — מצאנו מיוזג בין יופי אסתטי רב והבעה עזה. מצאנו שיווי משקל בין המוסיקה (אלגיות סימפוניות" — קרנק) התפאורה (ראובן טר"ארוטרניאן) והמחול. ארגון החלל היה ב"רוך ובעל משמעות לגבי הנושא. תנועות מקובלות קיבלו גוון מיוחד. המפרש את רוח היצירה. הדימוי "סארגאסו", שהקנה ל"יצירה את שמה והשפיע על סגנון התנועות, הוא שמו של ים הנמצא ליד האיים הקאריביים והינו חלק

מן האוקיאנוס האטלנטי. אל תוך ים זה פולט האוקיאנוס שברי ספי"נות ועשביי"ים. ללא רוח סערה עזה, אין לדברים הנאגרים בים זה כל אפשרות לחזור לים הפתוח. מדימוי זה נובע "המקביל האנושי", המש"מש כנושא הכוריאוגרפיה: "אשה בחצי ימיה נמצאת לכודה בסבך א"צות של חלומות ויחסים שלא באו לידי מיצוי... היא מצפה לרוח ש"תוציא אותה לחפשי". ברקדנית גל"יה ג'ת מצא הכוריאוגרף מבצעת אי"דיאלית לתפקיד "האשה". הרגישות הבלתי רגילה של גליה גת הביאה לכך שכל תנועה קטנה הוותה איזון מלא בין הצורה החיצונית של התנועה ובין התוכן הפנימי שמאחריה. בכוח שכנוע רב היא נעה במעגל הסגור של ה"סארגאסו", בים של צער ללא מוצא. הסבך האישי והח"לומות נארגו ובוצעו בהצלחה רבה ע"י שמונה רקדנים נוספים של ה"לה" הקה.

חזרנו וראינו בתכנית זו את "בת יפתח" מאת רנה שינפלד בביצוע הכוריאוגרפית והרקדן משה אפר"תי. אם כי אין לבנו שלם עם הסג"נון התנועתי של היצירה, ואם כי הנושא לא מוצה וישנם מקומות ש"הסיטואציה הריגשית מעורפלת ב"הם, הצליחה רנה שינפלד, בעזרת יכולת הביצוע הגדולה שלה, למלא את צורותיה בהבעה אמיתית, ולנוע באופן מוסיקלי ביותר לצליליו של מרדכי סתר.

מכלול היצירות של "להקת בת-שבע" מתעשר והולך, ואנו מקווים שיכלול בעתיד גם יצירות המתרח"קות מתחום ההשפעה של מרתה גר"האם. מדי פעם מתגלים חברים חד"שים של הלהקה כסולנים בעלי יכר"לת סכנית והבעתית גבוהה. אולם בעוד שהישיגי הרקדנים כסולנים מ"עוררים כבוד, לא ראינו באף כוריאוגרפיה אחת ביצוע מושלם של "מקהלת המחוללים". תנועות רבות שחייבות להיעשות באחדות מלאה של כל המשתתפים, מבוצעות באינ"טרפרטציה זמנית שונה, ולעתים אף אינטרפרטציה שונה בחלל. ללא מ"אמץ מיוחד מצד מדריכי הלהקה וה"רקדנים עצמם לא תיפתר בעייה זו.

תמונה מתוך "אדם וחווה" ב"להקת בת-שבע"